

РЕШЕНИЕ

№ 9915

гр. София, 26.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 29.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **1042** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба с вх. № 3972 от 31.01.2024 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № УРИ433200-5248 от 16.01.2024 г. по описа на Отдел „Пътна полиция“ (ОПП), Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Министерство на вътрешните работи (МВР), подадена от Я. А. А., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], район Нови Искър, [улица], чрез адв. И. В.-П. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Г, ет. 3 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 94 от 07.01.2024 г., издадена от младши автоконтрольор, 01 група, 01 сектор в ОПП - СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.“.

В жалбата се твърди, че оспорената заповедта е нищожна, неправилна, незаконосъобразна и необоснована, издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон, при неспазване изискванията на чл. 59 АПК, доколкото не са обсъдени всички факти и обстоятелства от значение за случая, неотговаряща на целта на закона. Инвокират се съображения, че към датата на издаване на обжалвания акт, ответникът не е разполагал с материална компетентност да приложи ПАМ по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

Допълнително се посочва, че е налице вътрешно противоречие в атакувания акт относно часът на проверката, а именно веднъж е записано – „12,37 часа“, а след това „15,02 часа“. На следващо място се твърди, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка, поради което длъжностното лице я е издало при необосновани правни изводи, което е нарушение на чл. 35 АПК. В хода на проведеното съдебното заседание по делото, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и се представлява от адв. П., която поддържа жалбата, предлага да се уважи и претендира разноски, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – младши автоконтрольор, 01 група, 01 сектор, ОПП - СДВР, редовно призован, се явява лично, оспорва жалбата и предлага да се отхвърли.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 1107995 от 07.01.2024 г., от Г. П. П., на длъжност „младши автоконтрольор“ при СДВР, ОПП, с който е установено, че Я. А. А., ЕГН [ЕГН], на 07.01.2024 г. около 15,02 часа, в [населено място], по бул. Христо Ботев с посока на движение от бул. Княгиня Мария Луиза към бул. Сливница, като невинен участник в ПТП с лек автомобил Ф. П., рег. [рег.номер на МПС], управлява собствения си лек автомобил БМВ 535, рег. [рег.номер на МПС] и пред номер 120 при извършена проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Дръг тест 5000, фабричен номер ARFJ 0040 отчита положителен резултат за бензодиазепини. На Я. А. е издаден талон за медицинско изследване номер 0174456 за ВМА. Връчени са на жалбоподателя 7 бр. холограмни стикери с номер А047494. Оспорващият е уведомен да не употребява алкохол или наркотични вещества и техните аналози до даването на кръвна проба, както и че срещу него се прилага ПАМ по реда на чл. 171, т. 2а, б. „б“ с номер № 93/07,01,2024 г. и чл. 171, т. 1, б. „б“ с номер 94/07.01.2024 г.

С АУАН е установено нарушение на чл. 5, ал. 3, т.1, пр. 2 ЗДвП – управлява ППС след употребата на наркотични вещества или техни аналози. С акта са иззети СУМПС, СРМПС и 2 бр. регистрационни табели.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 07.01.2024 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.“. Административният акт е издаден по отношение Я. А. в качеството му на собственик на лек автомобил БМВ 535, с рег. [рег.номер на МПС], който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, за което временно му е отнето СУМПС, но за не повече от 18 месеца по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща

право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б.„а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на младши контролора при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г., издадена от министъра на вътрешните работи, Заповед № 8513з-6400 от 07.07.2023 г., издадена от директора на СДВР и Заповед № 513з-4803 от 30.05.2023 г. на директора на СДВР, от които е видно, че към датата на издаване на обжалваната заповед за ПАМ нейният издател заема длъжността „младши автоконтролор“ в 01 група, 01 сектор на ОПП – СДВР. С оглед приетите по делото писмени документи относно вменените правомощия на Г. П. и заеманата от него длъжност в системата на МВР, съдът прави извод, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, поради което искането за прогласяване на нейната нищожност е неоснователно и трябва да бъде оставено без уважение.

При издаването на заповедта, с която на оспорващия е наложена ПАМ, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Според разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т.1,2,2а,4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Настоящият състав на съда намира оспорената заповед за издадена в съответствие с изискванията за форма на административните актове по смисъла на чл. 59, ал.2 от АПК, предвид направеното в същата посочване на фактическите и правни основания, послужили за издаването на заповедта, както и редът за нейното оспорване. Неоснователни са възраженията на оспорващия в тази връзка, тъй като в случая приложение намира Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ВС, ОСГК, което предвижда, че мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал.1 ЗАП (отм.), в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта.

В заповедта за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б.„б“ от ЗДвП изрично е посочено, че същата се издава въз основа на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия GA, бланков № 1107995. В АУАН е описана цялата фактическа обстановка във връзка с налагането на ПАМ, поради което не е необходимо преповтаряне на съдържанието му. Следователно не е допуснато нарушение на чл. 59, ал.2 АПК, което да води от отмяна на обжалваната заповед.

На следващо място, според посочената като правно основание за прилагане на процесната ПАМ, разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, в приложима редакция, предвижда временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на

алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

По делото не е спорно, че на 07.01.2024 г. на жалбоподателя в 15,02 часа е съставен АУАН № 1107995 за извършено нарушение по чл. 5, ал.3, пр. 2 ЗДвП и му е отнето СУМПС, СРМПС, лична карта и 2 бр. регистрационни табели с номер СВ9940РА. Между страните липсват разногласие, че на същата дата, 07.01.2024 г., но около 15, 02 ч. оспорващият е бил спрян за проверка и при направената му проба за употребата на наркотични вещества или техните аналози полевият тест е отчел положителен резултат за Бензодиазепини. В хода на извършената проверка и при връчването на АУАН Я. А. е посочил, че няма възражения по отношение на описаната в него фактическа обстановка, както и резултатът от направеното изследване с Дръг тест.

Действително в обжалваната заповед при първото изписване на часа на съставянето на АУАН е записано „12,37 ч.“, което се различава от последващото отбелязване, че проверката с техническото средство Дръг тест е извършена в 15,02 ч. Това размиване в часа не може да се приеме за съществено нарушение, което да доведе до отмяна на наложената ПАМ, тъй като всички останали писмени документи, приети по делото показват, че точното време на установяване на нарушението е 15,02 ч.

Оспорената, в настоящето производство, заповед е издадена на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, който текст предвижда „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.“.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя, който безспорно е имал качеството на водач на МПС, за това, че на посочената по - горе дата и място управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с тест, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка, описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне.

Неоснователно е и следващото възражение на оспорващия, свързано с твърдяно нарушение на чл. 3а, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Посочената разпоредба предвижда, че установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. В писмените документи, представени с административната преписка и приети като доказателства по делото, не се съдържа волеизявление на Я. А., с което да изказва несъгласие с резултата на изследването с Дръг тест, както и че има никакви възражения, а третата хипотеза е изключена от фактите по спора. Съдът приема това възражение за защитна теза, тъй като оспорващият не отрича обстоятелството, че приема медикаменти, свързани със здравословното му състояние, за което са ангажирани съответните документи. В жалбата са изброени множество лекарства, които се употребяват от А., но не се твърди дали същите са показани при управлението на МПС. С определението от 10.04.2024 г., за насрочване на делото за открито съдебно заседание, съдът разпредели доказателствената тежест между страните и им даде указания, че носят такава за установяване на благоприятните за тях факти и обстоятелства. Оспорващият не се възползва от тази негова процесуална възможност и не ангажира писмени доказателства, че приеманите от него медикаменти не са противопоказани при шофиране и не съдържат вещества от групата на бензодиазепините. Вместо това се навеждат доводи, че е нарушена разпоредбата на чл. 3а, ал.1 от Наредба № 1, за да се обоснове даването на биологичен материал за изследване.

При определяне срока на наложената ПАМ, административният орган правилно е преценил конкретните обстоятелства и е определил минималния предвиден от законодателя срок – 18 месеца.

С оглед горното съдът намира обжалвания административен акт за законосъобразен, поради което следва да се отхвърли жалбата. При този изход на спора в производството не следва да се присъдят разноски на ответника, тъй като не е поискал такива.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. А. А., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 94 от 07.01.2024 г., издадена от младши автоконтрольор, 01 група, 01 сектор в ОПП - СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: